

S!NGL

8819931998200020032008201320182023

OBSAH

Toto číslo pro Vás připravili

2

Slovo úvodem

3

říjnové aktuality

4-6

Profesor Fousek a profesor Pohořelý: Znali jsme všechny žáky, což bylo hodně sympatické, to už se dneska nepovede

7

NA VODĚ žijící aneb dobrodružství 4.KA

8

Poslední zvonění

První psací dílna na Postupárně

9

SPORTOVNÍ BLOG

10

POEZIE

11

Barbie – Recenze

12

TEST: Jsi doopravdy Ryan Gosling?

13-15

DBK

16

Projektové fórum - plakát

17

podcast Na tripu

Ema „Hranolka“ Humplíková

Barbora Starka

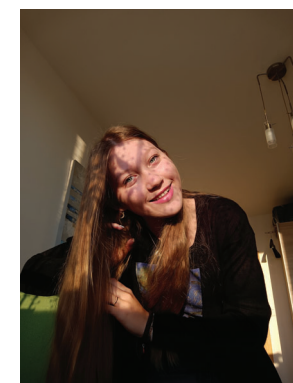
Marek Novotný

Betty Patak

Vilém Špinka

Vanda Hegerová

Terka Vacíková

podcast: Na tripu

Barbora Starka

NA TRIPU

Barbora Starka >

Follow

kamarádský povídání jedny Báry & jí drahých přátel.
o tom, jak kde kdo byl a co tam zažil.
plný tipů jak na to a tamto, ale hlavně - jak někam fakt
vyrazit!
vzájemně se tady motivujem, inspirujem a přesvědčujem,
že peníze, věk nebo čas nejsou překážkou.
vychází jako součást občasníku SINGL
příjemný poslouchání přeje
Barbora Starka
[show less](#)

HELI NA TRIPU_roadtrip do Norska /ep. 1

NA TRIPU

Today • 1 hr, 16 min

ahoj, tady Bára! vítám Tě 🌿

podcast "NA TRIPU" epizoda #1

& Heli Hajdušková na roadtripu z Čech do Ska... [see more](#)

16

moje poslední ** SLOVO ÚVODEM

Ahoj, tady Bára! Moc Vás všechny zdravím po létě zpátky na Postupický & v našem SINGLU.

Už standardně první číslo školního roku září a my s ním. Tentokrát ale skrývá nejen příběhy z prázdniných radovánek, ale i střípky z konce června (oslav 40. výročí školy), a to všechno k dostání no kdy jindy než od října!

Zkrátka kreativě se meze nekladou a tohle moudro my v redakci ctíme.

Proto Vám všem dobrým lidem se srdcem na správném místě a vytříbeným humorem přeji, aby se Vám podařilo nechat se unést na vlnách čerstvé dávky umění od nás všech.

Osvobozující & krásný pocit to je.

Zkrátka to všechno a mnohem víc, právě teď na stáncích.

**jako vždy limitovaná edice*

užívejte & mějte se (rádi)

Vaše Bára / Barbora Starka

****** po roce a půl šéfredaktorování v SINGLU jsem se rozhodla tuhle supr pozici opustit, resp. předat dál.

Tak, aby její vykonávání dělalo zase jenom radost. Miluju to, komunikace & tvorba jsou moje vášeň, ale chci se posunout dál. Mít dostatek energie & času do nových projektů, které navazují na ty původní, a neustále tak růst / učit se / den za dnem vytvářet lepší verzi sebe sama. Roli přátelského šéfa po mě přebírá úžasná Ema Humplíková. Nepochybuju, že v tom bude skvělá! No a moji tvorbu v SINGLU budete nově moct vnímat sluchem. Představuji Vám moje nové bejby s názvem Na tripu. Podcast o cestování na punk, levně a nezávisle, o vzájemném namotivování se skrz sdílení vlastních příběhů. Příjemný povídání s kámošema o jejich příbězích, o souladu s naší kouzelnou planetou Zemí a jak ji kdo objevuje.

Vlastně jsme takový velký děti na hřišti a s mikrofonem.

Nic víc, nic míň.

S každým číslem vyjde i nová epizoda, kterou najdete na Spotify / QRcode s odkazem součástí balení <3.

Tak příjemnej poslech přeju.

s láskou
b.

2

Sportovní výjezd třetích ročníků se i letos obešel bez ztrát na životech

Emma Humplíková

Jedenáctého září byly třetí ročníky společně s částí učitelského sboru vysláni do Horních Počapel, aby posílili tělo i ducha. Veškeré studentstvo se pod výhružkou plné ceny jízdného vzorně shromáždilo na Masarykově nádraží, a ještě před desátou vyrazilo. Profesorky-trenérky Beranová a Petrošová si společně s profesory-trenéry Jandou a Pejšou připravily zajímavý a zábavný program. Žáci byli rozděleni do čtyř družstev a celý pracovní týden se věnovali například tenisu, volejbalu, házené nebo softballu. Celý jeden den byl věnován atletickému pětiboji, který se skládal z hodu oštěpem, běhu na 800 m (dívky) nebo 1500 m (chlapci), běhu na 60 m, skoku do dálky a hodu diskem. Za vyzdvihnutí určité stojí také orientační běhy, které kromě atletické a orientační zdatnosti ověřily i naši odevzdanost osudu. Naštěstí nám po celou dobu pobytu příjemně svítilo sluníčko, a tak jsme všichni odjížděli vyčerpaní, trochu potlučení, ale spokojení.

Kvarty na jedno odpoledne popeláři

Vanda Hegerová

Jako každý rok tak i letos se obě třídy tercií zapojily do projektu: Uklidme Česko. Po obdržení podrobných instrukcí, co dělat s různým nalezeným smetím a mapek s vyznačenou oblastí určenou pro úklid, jsme mohli vyrazit. Všude plno drobného nepořádku, typu: plastové sáčky, plechovky, nedopalky cigaret a podobně, ale to by se dalo sbírat do nekonečna. Každopádně jako každý rok, i letos bylo pár větších kousků, dalo by se dokonce říct bizarností, například pračka (nebo spíš její torzo), pelesti postele nebo dětský koberec. Pro letošek bychom měli okolí školy uklizené, tak uvidíme, co se tam nahromadí do příštího roku.

Udělej si vlastní modrotisk

V pátek 22.9. se na Postupické v učebně výtvarky naskytla jedinečná příležitost vyrobit si vlastní kapesníček s modrotiskem. Pavel Musil, mladý klučina, co loni odmaturoval, pro přihlášené celý zážitkový kurz zprostředkoval hned po představení prezentace. Každý vyfasoval plátěný kus látky, na nějž si takzvanou rezervou vytvořil vzor dle vlastní fantazie. Vše pak poputuje do dílny modrotisku a pak zpět do školy do rukou studentů.

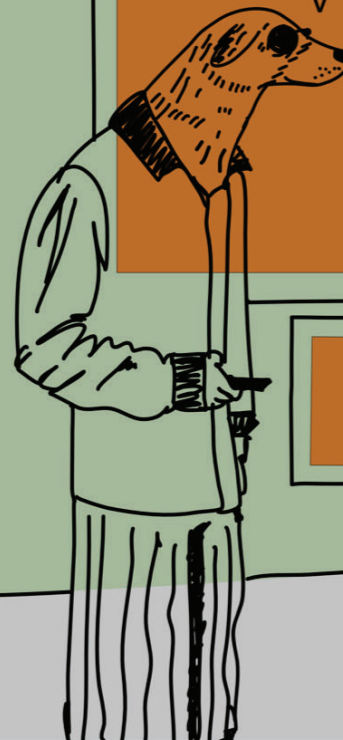
FÓRUM POSTUPICKÁ

2. únorový týden 2024

Více se dozvíte
na informační schůzce
ve středu 25. 10.
v 14:00 v učebně 1.PA

max. 2členné týmy
15 minut prezentace
5 minut diskuze

Detaily najdete také
v týmu "Studenti"

Přihlašte se i jako publikum!

„Zahradní a krajinná architektura je umění a je to řemeslo. Toto řemeslo umí dobře poměrně málo lidí. Je to dřina a potřebujete mít rozsáhlé vědomosti. Některé zahrady, kde je velké množství květin, stříhaných rostlin a záhonů, jsou několikanásobně náročnější na péči než zahrady, které také můžeme nazvat intenzivní, ale je tam hlavně trávník“, podotýká tvůrce této zahrady Aleš Kurz.

Otevřu oči, asi jsem usnula. Snění o tom, že budu mít někdy také takovou zahradu mě vyčerpalo. Podívám se do své peněženky a povzdychnu si. Peníze mi totiž stačí akorát na to, abych se dostala domů a nakoupila jídlo na další den. Třeba někdy... usměji se na rostliny v zahradě a opět spěchám na tramvaj.

„Krásná zahrada může být i za málo peněz. Není vše okolo nás jen o penězích. Když víte jak, budete mít na své zahradě louku, keře a stromy a budete se tam cítit dobře za málo peněz s malou údržbou. Zásadní je, nechat si poradit, zaplatit návrh. Doufám, že v současné době klimatických změn a ohrožení života na zemi v stávajícím složení, v Česku pochopíme, že příroda k nám patří a musíme ji mít okolo sebe. Ať se jedná o divočinu, krajinu, parky, zahrady, střešní zahrady.... A musíme do ní tedy i investovat a chránit ji.“
poznává Kurz.

Sedím v tramvaji a koukám z okna. Vzpomínám na to, jak jsme s babičkou pěstovali zeleninu a bylinky na její zahrádce. To byla opravdu spolupráce k nezaplacení. Stačilo pár dní zalévání a hrabání se v hlíně a já měla několik misek vynikající domácí zeleniny. A všechno úplně zadarmo! Babička pak svou úrodu vyměňovala se sousedy za potraviny, bylinky a semínka, která zase ona neměla. Vždycky se jde nějak domluvit. Tramvaj se zastaví, ohlásí mou zastávku a já se opět probouzím do reality.

„Jedním z nejdůležitějších vlivů je i dostatečně vědomý výběr partnerů a investorů, se kterými chcete tvořit. Vždy musí být přítomna oboustranná chuť spolupracovat. Když se nepovede tento první krok, zpravidla se komplikují všechny kroky návazné. A já si vždy velmi intenzivně zvažuji, s kým se do společné práce pustím a s kým ne. A pak už vše jen přirozeně plyne cestami, které pečlivě a trpělivě ošetřujete. A “co se musí, není těžké” (když použiji rčení našeho guru Jiřího Němce)“, konstatuje Fiala. „Kdybychom založili naše konání na sponzorování, tak se postupně stane neudržitelným. Inteligentní investory pak vede jejich vlastní rozum k rozhodnutím, kudy řídit své kroky a jestli chtějí mít ze života dobrý pocit a ohlížet se za sebou s čistým svědomím, že udělali v rámci svých možností to, co bylo slušné a ohleduplné. Je za tím hodně mentální námahy, ale odměna je sladká“, doplňuje Fiala.

Podle průzkumů společnosti Tesco vyplývá, že 73 % respondentů pěstuje doma bylinky, ovoce, zeleninu nebo květiny. Hlavním důvodem domácího pěstování je možnost mít své vlastní vypěstované produkty a využít je především v kuchyni. Ale i obyčejné pokojové rostliny mají prokazatelné pozitivní účinky na duševní zdraví. Některé druhy pokojových rostlin jako je např. lopatkovec nebo toulcovka dokážou absorbovat dusíkaté látky a závadné molekuly z ovzduší kolem. Mohou tedy posloužit i jako živé čističe ovzduší.

To byl dlouhý den, pomyslím si, když vidím svítit v dálce měsíc. Pořád přemýšlím o tom, jak na mě budova Drn a celkově příroda působila. Jak jen to všechno může fungovat? Když si vzpomenu na to, jak jsem byla dnes odpoledne vystresovaná a pobíhala od jedné zastávky tramvaje k druhé... Díky malé procházce, krásným stavbám a přírodě, to byl nakonec vcelku pohodový den. Sednu si vedle své malé palmy v pokoji a jsem ráda, že i ona přispívá k lepší zelené Praze.

„Projekt se lidem líbí a ti se ptají, jak je to uděláno, jak to funguje a roste. DRN je kvalitní architektura a ta na lidi, kteří jdou okolo, či ji používají, působí příjemně, inspirativně a chtějí zde pracovat i trávit čas, což potvrzují plně kanceláře i restaurace. Snažím se čím dál víc, aby má práce spojovala lidi s přírodou. Zelená uklidňuje a pod stromy se lépe dýchá. Restaurace ve stínu stromů je příjemnější než nejlepší klimatizace.“, konstatuje Kurz.

„Sice se tady bavíme spíše o mikroakcích v rámci toho, co dlužíme v celkovém přístupu k planetě, ale přesto, z mikročásteček se skládá nakonec celý vesmír,“ konstatuje konečným slovem Stanislav Fiala.

Profesor Fousek a profesor Pohořelý: Znali jsme všechny žáky, což bylo hodně sympatické, to už se dneska nepovede. Rozhovor o starých dobrých časech a nejen o nich

Připravili: Ema Humplíková & Marek Novotný

Proč jste se stali učiteli?

P: Chceš odpovídat jako první nebo asi začni.

F: Proč jsem se stal učitelem? No, chtěl jsem asi dělat nějakou práci s lidma.

P: No a já jsem měl oba rodiče učitele, a tak jak jsem chodil k mámě do té školy, do první, druhý třídy. Ona mě teda neučila, ale občas mě tam přivedla, když jsem třeba ještě nechodil do školy. Tak mi to asi nějak uvízlo v podvědomí a pak ten Freud zapůsobil a já jsem se stal učitelem. Ale nelituju. Učím rád a myslím že je to povolání, který se mi líbí a že jsem si vybral dobře. Navíc já jsem limitován spoustou nedostatků, takže třeba že bych byl geniální matematik asi nehrozí, ani chemik, to učitelování je docela fajn.

Jak jste se dostali na naši školu? Jestli jste sem chtěli, nebo to tady bylo blízko?

F: Já jsem si dával, to bylo asi na počátku devadesátých let, nějaké požadavek, že bych rád učil na gymnáziu a byl jsem v nějakém seznamu. Předtím jsem učil na základce, pak tady vlastně někdo nějak asi jako vypadl a nějak mě v tom seznamu objevili. Tehdy bylo všechno daleko centralizovanější než dneska, takže prostě tyhle seznamy existovaly těch zájemců. Já jsem tam totiž uváděl, že jsem schopný učit němčinu, v době, kdy vlastně ještě tady vyučující těch cizích jazyků bylo poměrně málo, takže to asi sehrálo tu roli. Myslím, že právě odešel nějaký vyučující němčiny.

P: A učil jsi někdy němčinu?

F: Učil jsem němčinu asi rok.

P: Jako já, to je stejný. Já jsem tady měl kamaráda, a ten se jmenuje Honza Křivonoska, on tady učil někdy od roku, já nevím, osmdesát devět nebo devadesát, a já jsem učil na obchodní akademii v Kobylicích. A on se mě zeptal, jestli bych tady nechtěl učit, protože odchází nějaký učitel. A tak jsem tady měl ukázkovou hodinu, no a tehdejší paní ředitelka souhlasila s tím, že tady nastoupím. Takže jsem začal učit od roku devadesát dva. Déle je tady už jenom paní profesorka Petrošová. A Theinerová vlastně, takže dvě kolegyně.

A co je podle vás za tu dobu největší změna? Co se odehrálo tady na škole?

P: Tak asi úplně největší změna byla změna budovy. Protože gymnázium bylo původně v budově, kde jsou policisté. A v roce, kdy jsme sem přišli my dva, ten rok devadesát dva, tak se škola přestěhovala. Takže to je z hlediska nějakého umístění té školy, jinak se to mění, mění se spousta věcí, že jo, mění se učební metody, mění se lidé, mění se atmosféra ve společnosti. Mění se to, co se učí, když jsme nastupovali, tak bylo jenom čtyřleté gymnázium, pak se objevilo šestileté gymnázium, pak se objevily florbalové třídy, pak zmizely florbalové třídy. Takže je toho spousta. Co bys dopověděl?

F: Já si myslím, že to pověděl v podstatě jako všechno. Zas to gymnázium, když jsme začínali, bylo malých rozměrů, tady bylo čtyřletý studium jenom, kolik těch tříd bylo, asi jenom dvě.

P: No, jedna až čtyři. No, takže jich asi bylo jedenáct, dvanáct. Takže jsme učili všechny třídy a znali jsme všechny žáky. Což bylo hodně sympatické, to už se dneska nepovede. Občas někdo odejde a já jsem ho těch šest let vůbec nepotkal.

Máte nějaký zážitek, zajímavý, nebo největší tady ze školy nebo ze školních akcí? Je takový vůbec?

P: To jsme spolu zorganizovali 24hodinový pochod. Se studenty. Ovšem udělali jsme několik chyb teda, jednak jsme netrénovali, jednak jsme vyrazili večer. Kam jsme to šli, Petře?

F: To se šlo z Vlašimi na Český Šternberk a nějak pak už intuitivně kolem Sázavy, nicméně asi po osmnácti hodinách to skončilo, díky vyčerpání většiny účastníků.

P: Ale z žáků šlo hrozně málo, to šli tak asi tři. Jeden z nich, Matěj Bíža, ten v současné době učí na gymnáziu Evolution, tak ten v té době dělal extrémní běhy. On běhal 100 kilometrů. A ten nám vždycky utekl, že jo, a pak jsme ho našli někde pod stromem, jak tam spí. Tak se probudil, a pokračoval s náma. A my jsme potom dělali taky pravidelný pochody jak na Karlštejn, tak na Dobrou, to byly taky noční pochody, těch se taky účastnili žáci a někteří učitelé, a to bylo taky dobrý. Jednou jsem měl nějaký halucinace někde u Svatého Jana pod Skalou, protože my jsme předtím vždycky tady hráli dvě hodiny fotbal, no a já už jsem potom byl tak unavený, že se mi pak začala točit hlava, měl jsem halucinace, jsem tam potom ležel někde deset minut v kořenech dubu. A pak jsme vyrazili a došli.

Jaký byl váš nejvíce a nejméně oblíbený předmět? Jaký jste učili, i jaký jste studovaly vy sami.

F: No tak můj nejoblíbenější předmět byl vždycky dějepis. Jako žák a jako učitele. A nejmíň oblíbený, asi bych váhal, ale asi úplně nejloupejší předmět byla branná výchova, který jsem navštěvoval. To nebylo asi úplně vůbec nic.

P: No ne, ses tam naučil, co dělat v případě výbuchu jaderné bomby.

F: Ano, to je hrozně užitečné.

P: Kam si máš lehnout a co máš dělat s hlavou a tak.

F: Ano, hrozně užitečná věc.

P: Ještě sis zastřílel ze vzduchovky pravděpodobně. Taky jsi chodil v pytlíkách, na rukou a na nohou. Já jsem chtěl původně studovat zeměpis, dějepis. A nakonec jsem skončil na češtině a občance. Ale tenkrát byla úplně jiná doba, jiný možnosti. Studovat dějepis a zeměpis třeba v Praze asi ani nešlo, protože ty kombinace nebyli možný studovat souběžně. A já jsem si navíc na filozofickou fakultu úplně nevěřil, tak jsem šel na pedág. A v tom pedáku bylo možný studovat jenom češtinu, ruštinu, matematiku s něčím. Matematika, to byla úplně vyřízená záležitost, to jsem nemohl. Ruštinu jsem mohl, to já jsem uměl rusky dobře, ale tak nepřemýšlel jsem o tom, takže zbyla čeština. A ta čeština byla jenom asi ve dvou nebo ve třech kombinacích, tak jsem se rozhodl pro ty společenské vědy. A dneska mě teda velmi baví, mnohem víc než ta čeština. Vlastně jí ani neučím momentálně, a ty společenské vědy, to je úplně geniální. A nemám rád teda moc chemii, fyziku, matematiku a brannou výchovu. Naštěstí není.

Obědváte ve školní jídelně? A jak vám tam chutná?

F: Ano. Obědvám. Mě tam chutná. Vždycky si vyberu a opravdu jsem vždycky nějakým způsobem spokojen. Já jsem nenáročnej.

P: No a já jsem tam obědval do covidu, ale pak jsem v jídelně obědovat přestal a už nějak nejsem schopen se tam vrátit. Jenom občas se chodím najíst tady do Cisterny, ale chodím tam na oběd tak jednou týdně.

si v této budově dokonce našel své tvořící místo, ateliér. „S pokorou to беру jako štěstí a privilegium, které nám bylo dopřáno,“ dodává Fiala, který byl nezbytnou silou při realizaci Drnu.

V malém vnitrobloku mezi budovami se nachází živý artefakt budovy kovový strom, jehož půvabnost ještě doplňuje rostlina vistirie, která se vine kolem kovových větví. Stromy uzemněné v půdě s obrovskými kořenovými systémy a s větvemi směřujícími k nebesům, pro nás mohou znamenat propojení mezi nebem a zemí. V tomhle případě ale strom propojuje starý palác s novostavbou. Sjednocuje také staré lidi s mladými, kteří se často na nádvoří schází. „Stromy jsou pro mě velmi složité organismy, které se pokouším pochopit. Začíná se mi to i dařit a já se svým týmem jsme již vysadili mnoho stromů. A jak rád říkám, „stromy musí být šťastné“. Nejraději tedy mám ty šťastné stromy, které člověk nijak neomezuje, a to v divočině, v pralese,“ konstatuje Aleš Kurz, který se také podílel na zhotovení stavby Drn. Jako společnost jsme tedy jednoznačně závislí na procesu fotosyntézy a dalších nezbytných činnostech, které pro nás stromy a obecně příroda dělá. Proč si jich tedy za to, co pro nás dělají nevážíme? „Vnímám jednu

důležitou pravdu. My stromy k životu potřebujeme, oni nás ne. Oni nás jen tolerují a darují nám spoustu důležitých věcí, které tvoří naše životní podmínky. Byly tady dávno před námi a dávno po nás tu pravděpodobně ještě budou, pokud planeta v souladu s vyššími zákony vesmíru nezmizí celá,“ vysvětluje Fiala.

Je tu ale i plno dobrých zpráv ohledně vegetace v Praze. Už jsme si uvědomili, co všechno nám stromy mohou přinést. Tím je míněna hlavně regulace vzduchu, vodních cyklů, a hlavně usměrňování už zmíněného klimatu. Podle statistik od roku 2018 až 2022 Pražský magistrát pod vedením Zdeňka Hříba vysadil více než 500 000 stromů. Dokonce i v celosvětovém měřítku na tom nejsme špatně. Podle dat Evropské agentury pro životní prostředí dosahuje hodnota UTC (průměr korun stromů kryjících povrch města) kolem 29 %. Oproti dalším městům Vídní 34 % UTC, Bratislavě 36 % UTC či Berlínu 42 % UTC. „Když tedy vezmeme rozum do hrsti, musíme dojít k tomu, že si musíme stromy do města zvát, kde jen můžeme. Bez nich by naše města byla spíše peklem než čímkoli jiným. Stromy jsou naši přátelé a pro soužití s nimi tedy platí úplně stejná pravidla vzájemného respektu a tvorby společného životního prostoru, jako v celém našem společenství lidí,“ doplňuje Fiala.

Vejdou do budovy Drn s jediným cílem. Když jsem viděla kovový strom dole na nádvoří, chtěla bych vidět i opravdový strom na střeše v nebi. Vyjdu tedy pár schodů, až si všimnu tepla slunečních paprsků na své kůži a světla, které obarvuje vše kolem mě. Otevřu nadšeně oči a zaujatě pozoruji to, co mi jen venkovní zahrada nabídne. Stromy, keře, sukulenty a veškerý život, který jen na střeše domu může být. Když otočím hlavu trochu jiným směrem, zalije mě hřejivý pocit. Výhled na Prahu mi opět připomene, jak malá ve skutečnosti jsem. Udělám pár krůčků vpřed a zaujatě se dívám na kovový strom na nádvoří. Takhle shora vypadá všechno totiž úplně jinak. Občas je super se na věci podívat i z jiného úhlu. Teď už mi jen zbývá si sednout pod strom a všimnout si všech možných detailů schovaných v zahradě. Cítím se, jako kdybych byla v galerii umění, kterou pro mne přichystali architekti.

DRN

Betty Patak

Podívám se na strom, který si jen tak hoví vedle zastávky tramvaje a pozoruji život, který se na tom metru čtverečním skrývá. Dnes je to poprvé, co jsem se zastavila a stačila se párkrát zhluboka nadechnout. „Ti mravenci mají ale super bejvák“, pomyslím si a užívám si pár minut klidu. V tom si všímám, že vedle zastávky tramvaje je položena zvláštní cedule. Ta mi oznamuje, že se nacházím v ulici V stromořadí. Cedule nejspíše pocházela z 19. století, proto mi přišla tak zajímavá. Najednou se zarazím a uvědomuji si, že mi v hlavě celou tu dobu rezonuje jedna otázka. Proč se ulice jmenovala V stromořadí, když tu moc stromů neroste? Bylo tomu tedy v 19. stol. jinak, než je tomu dnes? Dnes už jsem všechny své povinnosti dokončila, tak si dovolím dát si chvíli pauzu a ulici prozkoumat. Najednou zjišťuji, že tuto cestu moc dobře znám. Všímám si historických domů a jen ulici závidím její majestátní vzhled. Zaraduju se, když spatřím mě dobře známé Národní divadlo a o kus dál vchod do metra, kde je velkým písmem napsáno Národní třída.

Příroda ve městech začíná být posledních pár let pro nás více a více nezbytné téma. Je to něco krásného, co nám může pomoci v mnoha ohledech. Podle studií totiž čas v přírodě dokáže zmírnit a redukovat stres, pocity úzkosti a zároveň vyvolat příjemné prožitky. Je to také i náš velký pomocník v boji s klimatickými změnami. „Přírodu považuji za naši matku a dlouhodobě mě trápí, že jí v zájmu pohodlnosti našeho zvoleného modelu civilizace, ze svých životů stále více vytěšňujeme a odtrhujeme se od ní. Naše typy měst s ní počítají spíše velmi doplňkově, a proto mi připadá důležité ji do své práce přitahovat všude, kde to jen jde,“ vysvětluje architekt Stanislav Fiala, který už vyhrál mnoha soutěží.

Stromů ve městech ale stále není dostatek, když vezmeme v úvahu stále narůstající klimatickou krizi. Kdybychom to ale vzali z jiného úhlu pohledu a zamysleli se nad příslovím kvantita x kvalita, kolik z nás se někdy zajímalo o tom, jak se rostlinám ve městech daří? „Stromy ve městech nám především pomáhají zde žít. Neříkejme tomu ale příroda, je to teď moderní, mít v našich civilizacích louky a zarostlé, neudržované území a ano, můžeme tomu i říkat pustit přírodu do města. Ale zásadní jsou ve městech zdravé a velké stromy,“ doplňuje Aleš Kurz, majitel firmy Zahradní architektura Kurz.

Všechno má ale i své plusy a minusy. Mimo nákladné realizace, kde je mimoto potřeba i mnoho chytrých hlav, se také spekuluje o ničení historických míst. Některé těžkosti se ale často dají vyřešit alespoň částečným kompromisem. Trendem dnešní doby se stala zeleň na střechách budov. Co ale na toto řešení říká společnost? „Je pravda, že v centru Prahy kolovala jakási zkamenělá teorie, že do památkové rezervace zeleň na domy nepatří. My jsme se tomu ale s celým rozhodujícím týmem velmi intenzivně vzepli a postupně dosáhli bájněho souhlasu. Je mi ale trochu smutné, že to bylo tak těžké prosazovat, neboť považují v dnešní epoše více a více zabetonované země za absolutní povinnost nás lidí zkoušet osazovat blahodárnou zeleň všude, kde to jen jde“, dodává Fiala.

Dále pokračuji ve své procházce a přemýšlím o přírodě v našich civilizacích, než projdu kolem budovy, která ihned zaujme mou pozornost. Je to zaoblená, prosklená budova vlnící se na rohu ulice. Na každém patře roste zvenku několik trsů sytě zelené trávy a v dolní části stavby se třpytí tenoučké, čeřící se lijáanky. I budova sama z dálky může připomínat jeden velký drn trávy.

Budova Drn se nachází na rohu ulice Mikulandská hned vedle Schönkirchovského paláce, který je také součástí stavebního plánu budovy. I když budova perfektně zapadá do historického místa, skrývá mnohem více tajemství než jen propojení s přírodou. Jedním z nich je třeba duch minulosti, který v budově stále přebývá. Palác, který následně přechází do novostavby, si stále zanechává své autentické barokní prvky a zdobnost. Architekt Fiala se svým týmem

13

Kdo je vaším vzorem?

P: No já jsem nikdy žádný vzor neměl. Ani ten Komenský není můj vzor teda.

F: Já se přiznám, že asi taky jako ne. To bych tak asi nemohl povědět.

P: Jako když člověk asi vidí film o Ghándím od Attenborougha, tak si říká jo, to je sympatická postava a člověk, který něco dokázal spoustu věcí. Ale když se o tom dočtete v tom jeho životopisu, tak zjistíte, že ne úplně všechno bylo tak jako v pohodě. Já myslím že já jsem nikdy žádný vzor neměl. Možná ve fotbale, když jsme spolu hráli dlouhá léta sálový fotbal, tak ten Messi asi byl náš vzor, ale nedostižný.

Jakou posloucháte hudbu?

F: Já se přiznám že asi teďka už žádnou. Já jsem nikdy nebyl takovej ten fanoušek hudby, jak je spousta mladejch lidí, že bych nějakou hudbu vysloveně vyhledával. To asi ne.

P: My jsme tady měli kolegu, ten se jmenoval Filip Píchr, nebo se tak jmenuje furt, a ten založil kapelu, která se jmenuje Tajné Slunce. A já jsem věrný návštěvník Tajného Slunce, takže skoro na všechny koncerty, když jsou teda v Praze, tak chodím. Vždycky se tam setkávám s bývalými studenty, kteří jsou také fanoušci Filipa Píchry. Jsou teda dva, jeden se jmenuje Dan a druhý se jmenuje Ondřej. Takže my si tam vždycky popovídáme, u piva, že jo, na té hudbě a bývají tam vždycky kromě nás asi tak ještě tři další fanoušci, nebo čtyři. Ale on hraje takovou jako, asi folk by to byl nejspíš. Tak to poslouchám rád. A já poslouchám teda spoustu hudby, asi tady tím směrem. Občas mám rád třeba i punkovou hudbu.

Pak tady máme ještě... To ne, to ne. Asi všechno už. Oni tam jsou pak ještě úplně filosofický otázky.

P: Tak sem s nima, aspoň jednu, když učím tu filozofii, tak abych se mohl zamyslet. Třeba zjistím že jsem se orientoval úplně špatně.

My tady máme otázku „Věříte?“. Jestli věříte. Jenom takhle.

P: No já jsem dokonce katolík, že jo. Ale takovej katolík pozdní, já jsem se nechal pokřtít asi ve třiceti letech, pár let jsem chodil do kostela, teď zase do kostela teda už několik let nechodím. Katolická církev mi není moc sympatická s tím, jak zasahuje do veřejného života a tím jak, ty vůdčí osobnosti dělají takovou politiku, která se mi moc nelíbí. Ale asi se v obecné rovině dá říct, že věřím. Věřím v něco vyššího, co je nad tím praktickým životem, nebo nad tou osobní existencí. Což má ale myslím většina lidí takhle.

F: Já jsem měl období v mém mládí, kdy pro mě náboženství hodně znamenalo, nicméně myslím že jsem se e tak s tím organizovaným náboženstvím postupně rozešel. Myslím že vlastně tý církvi, z mého pohledu, ublížil ten konec komunismu. Jak se dostali k moci a k majetku, tak ta církev začala ztrácet atraktivitu v mejch očích.

P: A i autenticitu. Ta církev je o té chudobě a vlastně v té polo-illegalitě byla sympatická, a když se dostala k majetku a k moci, tak ty sympatie nějak zmizely. Asi u nás u obou.

Tak za nás je to všechno.

F: Tak mi děkujeme.

Děkujeme taky moc.

6

NA VODĚ žijící aneb dobrodružství 4.KA

4denní vodácký kurz pro necelých 30 lidí připravilo družstvo 3 statečných. Na první dobrou by si jeden myslel, že jsou organizátoři v nelehkém postavení 1:10, ovšem tým ve složení Křenová, Hejduk, Kania se úkolu dopravit všechny členy posádky z Vyšáku do Budějce živé a zdravé, zhostil sportovně. A tak se nikdo příliš netrápil se splněním pouze půlky zadání, samozřejmě té důležitější ;)). Všichni tedy vodák zvládli, byť třeba ne ve stoprocentní formě. Za to jsme si ale všichni odvezli jako vltavský suvenýr hezká bebíčka (hlavně od sluníčka). Rýmičky se dostavily až se zpožděním zhruba 2 dnů, asi nemusím zdůrazňovat, že teplých víkendových. A tak nakonec nikdo neodešel s prázdnou.

Tak teď už umíme číst, psát, počítat, a dokonce i pádlovat! No a co víc si člověk může přát?

Díky, Postupická!!

Barbora Starka
jaro/léto 2023

7

TEST: Jsi doopravdy Ryan Gosling?

Připravila Ema Humplíková

1) Byl jsem nominován na Oscara.

- a. Ano, za film Half Nelson a La La Land (2b.)
- b. Ano, protože jsem skvělý (1b.)
- c. Ne (0b.)

3) Hraju v kapele

- a. Ano, jmenuje se Dead Man's Bones (2b.)
- b. Ano (1b.)
- c. Hraju v imaginární kapele ve svém pokoji (0b.)

5) Jsem blondák.

- a. Ten nejhezčí v Malibu (2b.)
- b. Jsem ten nejhezčí brunet v Malibu (1b.)
- c. Mám plešku (0b.)

7) Vypadám fantasticky v modré.

- a. Přirozeně (2b.)
- b. Nejradši chodím v bílé nebo černé (1b.)
- c. Zásadně chodím bez oblečení (0b.)

9) Moje žena se jmenuje Eva.

- a. Ano (2b.)
- b. Moje máma se jmenuje Eva (1b.)
- c. Ne (0b.)

2) Jsem velmi pohledný.

- a. Samozřejmě (2b.)
- b. Moje máma to tvrdí (1b.)
- c. Nemůžu se teď podívat do zrcadla (0b.)

4) Můj oblíbený film je Na východ od ráje.

- a. Radši mám už jen svoje filmy (2b.)
- b. Můj oblíbený film je La La Land (1b.)
- c. Nekoukám na filmy (0b.)

6) Psi jsou lepší než kočky.

- a. Očividně? (2b.)
- b. Miluju všechny zvířata (1b.)
- c. Kočky jsou lepší než psi (0b.)

8) Moje zprávy začínají zásadně slovy „Hey girl...“

- a. Naprosto vždycky (2b.)
- b. Moje zprávy začínají zásadně „Ahoj mami!“ (1b.)
- c. Nikomu nepíšu, jsem alfa (0b.)

10) Miluju jazz.

- a. ANO? (2b.)
- b. Radši mám jinou hudbu (1b.)
- c. Jazz je sexy (0b.)

Hodonocení

A) 20-12 bodů

OMG, dobrý den pane Gosling, už se těším až vás uvidím v novém filmu Barbie (2023). Dneska vám to vážně sluší.

B) 12-7 bodů

Jsi nebesky nádherný a umíš spoustu bezvadných věcí, takže se můžeš pyšnit tím, že k Goslingovi ti chybí už jen změna jména a pár drobností.

C) 7-3 bodů

Měl by ses víc snažit. Začít můžeš na Wikipedii a shlednutím všech filmů Ryana Goslinga.

D) 3-0 bodů

Nepotřebuješ být Ryan Gosling, protože jsi sám sebou. Gratuluji.

12

Barbie – Recenze

Vojtěch Rotta

Koncem července se všem filmovým fanouškům splnil jeden velký šílený sen – ve stejný den byly do kin uvedeny hned dva očekávané snímky, Barbie a Oppenheimer. Já se zde budu věnovat prvnímu filmu z této dvojice, tedy Barbie od režisérky Greta Gerwig – stále silněji a silněji zářící hvězdy nové hollywoodské vlny. Už jen díky této originální a výrazné tvůrčí osobnosti jsem měl od filmu relativně velká očekávání. Když bylo ale zveřejněno obsazení, věděl jsem, že film prakticky nemůže komerčně propadnout (a jak se nakonec ukázalo, Barbie po finanční stránce Oppenheimera poměrně o dost předčila). Nebyl jsem si ale stoprocentně jistý kvalitativní stránkou filmu. Greta Gerwig totiž doteď až takto masový film nedělala a upřímně jsem nevěděl, jak si s takovouto gigantickou produkcí poradí. Právě otázku samotné kvality filmu se pokusím shrnout v této recenzi.

Žánr – Komedie

Režie – Greta Gerwig

V hlavních rolích – Margot Robbie (Barbie), Ryan Gosling (Ken)

Asi nejsilnějším aspektem snímku je hravost a kreativita, se kterou byl vytvořen. Barbieland je zde geniálně šílený a zábavný, s jeho logikou si tvůrci dopodrobna hrají. Tomu odpovídá i humor, který se nese na vlně absurdity a z valné většiny funguje. Jediné slabší komediální prvky vychází z toho, že se Barbie snaží být vážně úplně pro všechny a některé vtipy tím pádem minout jednotlivé diváky prostě musí. Soudtrack celkovému tónu filmu dokonale odpovídá a taneční výstupy s nápaditou choreografií obzvlášť doplňuje a vyzdvihuje. Celý film nejvýrazněji stoupá a padá se samotnými postavami a s nimi spojenými herci. Hlavní duo Barbie – Ken (Margot Robbie – Ryan Gosling) je jedním slovem perfektní. Obzvlášť Gosling posouvá své herecké umění zase do jiného, tentokrát komediálního rozměru. Bezmála vše, co se točí přímo kolem této dvojice, je opravdu radost sledovat a tvoří zdaleka nejzábavnější aspekt filmu. Jednotlivé postavy Barbielandu byly provedeny způsobem, díky kterému prostě fungují a vytvářejí skvělou situační komiku. Kde ale naopak tkví velká slabina filmu, je reálný svět. Do příběhu zde přichází celá řada nových postav, žádná bohužel není jakkoli zajímavá nebo více propracovaná. Například duo matka – dcera (America Ferrera – Ariana Greenblatt) působí až nudně, a i samotný Will Ferrell byl ve své roli CEO Mattela absolutně nevýrazný, a dopad jeho postavy na příběh se i v poměru vůči relativně skromnému screentimu, ukázal jako nulový. Děj je tak akorát dostačující pro potřeby filmu a ve výsledku se možná až na pár výjimek jeví jako zcela primitivní a vlastně i trochu nezajímavá záležitost. Nečekal jsem, že by Greta Gerwig někdy natočila snímek, kde by mohlo být hlavní hodnotou čistě pobavení diváka. Tak se opravdu nakonec nestalo ani zde, Barbie je totiž plná motivů souvisejících s feminismem, patriarchátem, ale i matriarchátem a celkovým ženským. Hlavní téma filmu by se dalo stáhnout na otázku, co to vůbec je „být ženou v reálném světě“. Můj mírný problém spočívá v tom, jak je vyobrazení těchto motivů přemrštěné a absurdní. Film se totiž zabývá seriózními problematikami, dělá to ale takovým způsobem, že je svou prezentací mění ve frašku a hodnota se občas pod tímto nápojem vytrácí. Na druhou stranu je třeba si přiznat, že Barbie opravdu má být pro všechny a očekávat větší vážnost a hloubku je vzhledem ke komerčnímu zaměření nereálné.

Sečteno a podtrženo, kvalitativní stránka filmu rozhodně není zlá, jen místy trpí zaměřením snímku na masy. Výsledkem je vlastně ideální letní oddychový mix, který si do jisté míry může užít opravdu každý. Jen nesmíte do kina jít s tím, že vás snímek osvíti tak, jak to Greta Gerwig jinak prokazatelně umí. Barbie tedy hodnotím 7/10.

Poslední zvonění

Vanda Hegerová

Loňský školní rok proběhlo poslední zvonění 28.4. A takové zvonění, jaké pro nás připravili maturanti, jsme podle slov paní profesorky Bímové v posledních letech nezažili. Samozřejmě jako každý rok, jen málokdo unikl pomalování hned při vstupu do školy, ale pravá zábava měla začít až po třídnických hodinách. Vycinkali jsme maturanty, kteří následně symbolicky pasovali třetáky, a mohli jsme zahájit vlastní program. Ve třídách byla možnost navštívit třeba party místnost nebo poznávat soundtracky filmů. A jelikož počasí přálo, tak program byl i venku- nealkoholický beer pong, fotbal nebo stánek s infem od maturantů ohledně studia. Samozřejmě toho bylo mnohem více, co jste mohli vidět a zažít, proto myslím, že toto poslední zvonění se maturantům opravdu povedlo.

První psací dílna na Postupárně

Vanda Hegerová

Už je to nějaký ten pátek zpátky, konkrétně 4.května, co se na Postupické uskutečnil první (a doufám, že ne poslední) ročník dílny psaní. Pro studenty ji připravila paní profesorka Janotová, dokonce i s milým pohoštěním, po kterém se jen zaprášilo. Studenti mohli napsat text na volné téma, a tak během dne vzniklo 18 jedinečných studentských děl. Spojuje je pouze to, že každý text obsahuje číslo 40. Všem už je nejspíš jasné, že to bude mít co dočinění s výročí školy, a je to přesně tak! Z hotových prací byl sestaven almanach, do něhož jste mohli nahlédnout během oslav narozenin školy anebo rovnou zavítat na autorské čtení.

SPORTOVNÍ BLOG

Vilém Špinka

V tomto vydání občasníku SINGL nahlédneme netradičně i do světa sportu. Naše gymnázium navštěvovali také významní, i v zahraničí opěvovaní sportovci. Pojďme si tedy představit dva z nejznámějších absolventů Postupické z řad sportovců a podívejme se, jakých velkých úspěchů v nedávné době dosáhli. Věděli jste, že právě tyto dvě osobnosti studovaly na našem gymnáziu?

TOMÁŠ SOUČEK (fotbal)

Pro osmadvacetiletého fotbalového záložníka se jednalo o jednu z nejúspěšnějších sezon v jeho dosavadní kariéře. Bývalý hráč pražské Slavie a nynější kapitán české reprezentace dokázal se svým aktuálním týmem – londýnským West Hamem United zvednout nad hlavu pohár pro vítěze Evropské konferenční ligy, tedy třetí nejprestižnější klubové soutěže v Evropě. Třešničkou na dortu je pro rodáka z Havlíčkova Brodu, který se ovšem (za studií na našem gymnáziu a hraním fotbalu) v útlém věku přestěhoval do hlavního města, že finále celé soutěže se konalo v Praze na stadionu Eden. Na tomtéž místě Souček strávil velkou část své kariéry právě v dresu Slavie. Anglický West Ham porazil ve finálovém duelu, hraného 7. června, italskou Fiorentinu výsledkem 2:1 i díky dobrému výkonu Součka, který odehrál celý zápas.

JAKUB VADLEJCH (atletika – hod oštěpem)

Jakub Vadlejch patří k nejúspěšnějším a nejznámějším českým oštěpařům vůbec. Účastník třech letních olympijských her, na kterých v roce 2020 v japonském Tokiu získal dokonce stříbrnou medaili, zaznamenal další atletický úspěch. Dokázal totiž přidat další placku do své bohaté sbírky, konkrétně se jednalo o medaili dokonce zlatou. Na Memoriálu Josefa Odložila, tradiční mezinárodní atletické soutěži, kde startují přední čeští i zahraniční atleti, pořádané 5. června v Praze na Julisce, předčil všechny své soupeře a vybojoval tak další nejceněnější kov. Jeho dosavadním osobním rekordem je 90,88 metrů dlouhý hod, který zaznamenal před rokem na Diamantové lize v katarském Dauhá. Dvaatřicetiletý rodák z Prahy si také vyzkoušel roli českého vlajkonoše během slavnostního ceremoniálu již zmiňované olympiády v Tokiu.

POEZIE

Marek Novotný

Jaro

Tuhých mrazů panování
končí jarním úderem.
Tažných ptáků stěhování,
to je jara údělem.
Led se hebkým sněhem stává.
Brhlík písni opráší.
Příroda po spánku vstává.
Teplou změnu přináší.
Medvěd, jenž se vyspal řádně,
rozespale zabručí.
Jdu uklidit lyže, sáně.
Slunce svit zaútočí.
Stromy bílý kabát shodí.
Květ do krásy vykvete.
V jiný čas slunce spát chodí.
Máj nám hlavy poplete.
Chladný čas se loučí, mává.
Příroda se zelená.
Sněhulák nám sbohem dává.
Je to změna příjemná.

Pondělí

Budík zvoní, slunce vstává, je čas kvačit do školy.
Slzy roní, kdo to vzdává, je čas plnit úkoly.
Skončil víkend a nás čeká další pobyt ve škole.
Perný týden, kdekdo heká, netvářím se vesele.
Různé testy, spánku málo, nic se náhle nedaří.
Scházím z pohodlné cesty, hlava se mi zavaří.
Nedostatek energie, pět dní ještě před námi.
Srdce rychleji teď bije, pondělí ruší plány.
Olympici pravdu mají, že osmý den schází nám.
V pondělí lidé zoufají, v pondělí já nevnímám.

Náhoda

Náhody nás provázejí
co svět světem stojí.
Nečekaně přicházejí.
S údivem se poji.
Někdy smůla, jindy štěstí.
Mnoho podob mají.
Vzlykot střídá se s radostí.
Co náhody tají?
Setkání vhodné, nevhodné.
S přítelem či soupeřem.
Rány, zisky velké, drobné.
Prohrát či být vítězem.
Pověřivost, osudovost.
Černé kočky na cestě.
Jaká je předvídatelnost?
A co zažiji ještě?
Pro náhody kdekdo z nás.
O peníze své přijde.
Štěstí má milion krás.
Holt nám všechno nevyjde.
Ruletu si bez náhody.
Zahrajeme stěží.
Čestná hra či s podvody?
O co vlastně běží?
Nebýt náhod přísahám, že
nuda by tu byla.
Rok po roce shledávám, že
náhoda je prima.
Nekončí-li tragicky,
náhody mě baví.
Než zmizíme na vždycky.
Hlavně, že jsme zdraví.

